

er mér persónulega þunnugt inn, að hann er athugasemmi manni og
sterkumlaus; hann er fæddur og uppalinn í Paulveigabajar-
hreypsi, en vildi ekki að öðru leyfi láta sín getið.

Reykjavík, 17. febrúar 1927.

Jón Þórhildur

Reinleikar í Þorlákshöfn 1883.

I. Mannskadar og sjókrakningar.

Árið 1883, fríudaginn 29. marz, var þungbúid væður í lofti: þegar út
var tekið í birtisguma þann morgun, var suður- og vestur-loftid eins
og sæi inn í Koldinnu helli; vori litid í austur- og norður-átt, gat
að líta snjógrátt þykki yfir öllum fjöllum, en norðan undan Heklu,
vestan undir Hestfjalli, vestur undir Trögólfsfelli, var grú og
glafralez skinnuglota og uppsaf öllum holtum og hadum, í þá
átt að líta, var iðlyrulozan skapreming að sjá. Holt og hadir
vorn eins og sæi á hrygg á Skapillum helli, er háinn risi.
í baki og stótti háns og gusterinn af nord-austri var badi
iðlyrulozan og napsur. Og man einn, að mér vandi að orði, þegar ég
flum út um morguninn, það, sem þarlinn sagdi: "Hann er
suddalozur í suðrunum mína, þakka mér." Og er ég kominn
í sjóbúð þá, er ég var í með öðrum skipveigum mínum og sagdi þann þá
iðlyrinn, fótí og mér vord annars manns í munni og sagdi við þá

Sein inni voru: „Hann er hólswartur, eins og Ketilbofn.“ — Slíkt
 útlit minnist ég ekki að hafa séð, hvortki fyrr né síðar og stöð mér
 spuggur af því.

Eg man ekki til að nein skip fóru í sjó frá Stokkseyri þann morg-
 un, en í Eyrafarabakka og í Þorlákshöfn var víst nokk alþrjúga, skrat
 í birtingu, en þá var flare í sjónum og nýbryjad að falla að. Vindur
 inn var allmittill af landnordri og eftir því sem betur birtist af dögum,
 dímndi se meir og meir í lofti, svo að kl. nál 7, var himinnum orðin
 alþrjúgur og svo dímndur, eins og áður er sagt, að ég hefði aldrei séð
 himin svo höldímndur, enda var auðsád, að afstaploga íllt
 vedur var í aðsigi og var þó farið að slíta úr hönnu, sem kallað
 er (fjúbíð).

Þor dögurinn fór að snjóa fyrir alvörn og vedrid fótt nú að aultari
 aðfluga og frost að hardna nýg, en það hafði verið voxt mun morgun
 inn. Að lífilí stundu lidinni var komið aftak úrvidri, af-
 spyrnuvot, fannfergja hin mesta og grimmdar frost. Eg var
 þá inni í ka (Götu) að spila „Neyðarmótó“, frá því í kom á fötur, um
 kl. 5 $\frac{1}{2}$, til kl. 2 mun daginn, en allan þann tíma var vedrid svo
 afstaplogt, að ég og félagar minir þeir, áráddum aldrei að
 fara í milli bojanna, Götu og Gæda, þar sem sjóbúdin var og lofti
 er við loftinu og stöð, leiðdunnst við, en áttum fullt ífangi
 með að halda okkur við gædana, sem voru alla leið í milli
 bojanna, enda höfðum við hver um sig nóg með að halda op-
 um augunum í þeirri leið, því frostgrimmurinn var svo mittill
 að snjóvinnu lagdist eins og hel höld jár í hild fyrir augu

og andlita, enda hóf okkur faldvert á leiddinni, en hinni er all
stær yfir 50 fadmar á lengd. Okkur kom ekki til hugar, að
næm mæður fari út ír hinni sínu þann dag, hvortsi til sjós
eða lands.

Á Eyjarbálka néru víst flestir þannan morgun og náðu
landingu sínni við útan leið, nema þeirri skipi. Þau komust
inni í fjórsmun, austanvert við Eyjarbálka, vestanvert við
Litla hrannu-á, og þó ekki sést út fyrir landstokkinn, gátu
þau flýtt sér með stærjnum inn eftir lönnum, ung þau
ekki komust lengra fyrir ís, enda hafði svo í lönun og
frans jaguóðnum, að þau myndu brátt ofar og hefðu orðid
ofar niðla fyr, hefði ekki aðfallid fyllt þau og lyft ísmun
og í skindinn sem í þau hlóðis.

Skipin komust svo norri landi (D: sandinnu), að ekki
voru nema 10 til 20 fadmar þungad, sem heft var að selja
þau á þurrt land og aðeins nokkur hundruð fadmar voru
til byggðar á Eyjarbálka. Samt sem áður vissu þeir, sér
á skipunum voru, ekki hvar þeir voru staddir, allan þann
tíma, sem þeir voru þarna, ymist að baka við skipin í
stærjnum og í lönnum, enda vada og leita fyrir sér eins
eða tveggja fadma-lengd frans innan sér, hvort ekki fundu
þeir eitthvert annað og betra land fyrir fótum sér, en
stærin, sem þeir þó vissu að voru nija norri landi, og þó
hoe þungid var snögg. Þó skipunum máttu þeir ekki
fara og hildu þeir þannig við þau, þungad til upplenti

um nóttina eða undir morgun dopin í eftir. Iná norri gæta, hvern
afi þeirra hafi verið þarna í stílu fjarvidri, enda hét margu
þeirum til skumdu og báms þeir þess aldrei bótur upp frá þó.

Í þortáls höfu komust á stíps að landi nema tóð.

Formaðurinn í ætt þeirra var 18 ára gamall unglingur og
skipverjar hans aðrir í líkum aldri, flest allir óháðnadir
unglingar (t.d. einn í 17. ári, Sigurdur Þorsteinsson, fadur sr. Ólafs
fríkirleijngests), nema einn maður, Símun Jónsson (þó frá Föki);
í Klappastíg hér í Reykjavík og er hann í lífi enn (1929).

Eftir marg-ítrekadar, en árangurslausar tilræmdir að ná
landi, létu þeir stípsid fara undan væðri og vindi til hafs, en
reyndu svo sem nunt var að halda þó í höfðinu. Flestir
skipverjar voru binnir, sem von var, að gæta frá sér, nema Símun,
hann stjórði skipinu undan sjó og væðri og reyndi að fara lígar
í félaga sína, þó eigi voru fyrir sjáanlegu áttund en að hver
skundin gæði þeirra síðasta.

Á þessum ómurlaga undanhaldi vildi svo til, að hattu einn
skipverja fanka af höfði hans og stáðnaudist og festist á
air eða sprengi, sem stóð afur in staut stípsins og var þeim
óþögulegt að ná hattið, þó þeir leitundist við það, því að árin
eða sprengid drögid inn í stípsid gátu þeir vaupt þess að hattuinn
fylli afi það var því best að láta hann vera þur sem hann var
Korninn og þarna sat hann fastur, en það vand til þess, löngu
seinni eða undir kvæli, að menn á fornskeri listis stípa sem
"lá til" um þessar stóðir, komu auga í hattið, þó eflekt

seju þeir til skipisins og heyrdu naitt frá því. Eftir þá er árin, með
hættinum í, hefi stöðid svo hætt upp á, að skipið sáum hann, en
þetta var einn skipid, sem þá var í allri „Eyrarök ekkis þessum“ og vand það
ni til þess að bjarga öllum mönnum í skipinu og sigla með þó nokkuð
dög til Vestmannaeyja.

Engum þeirra, er í landi voru, gat þeir átt að til hugar, en að
skipid hefi þaríft og þau bati, er þá voru í sjó frá Þorlákshöfn og
sift var þess að vanta með þessu skipi, svo illa lídad sem það var,
að það bjargadist. —

Að ofvirdri þessu lokum, gerdi hafarkar hroða og brim; en einn
daginn, nokkru eftir þetta, sást frósta fiskistúta (Storment)
sigla inn undir brinngardinum í Stokkseyri og var hún með fáu,
dreygum í hálfu stöng. Ekki er víðlík var að einu henni nánu,
vegna fróttu-brims þann dag.

Stokkumun dögum eftir þetta, var útskot í Stokkseyri; vildi
þá svo til, að frósta fiskistúta (hún sáum og áður) kom í ná-
munda við skipið það er í var á, og þó ólyft voru í sjóinu þá,
voru líkandi til að víðtal myndist við skipid, enku var sjni-
loft, að frósta mennirnir létu sér niðr um það hugað, að láta
orkun ná tali af sér: Þeir dróju fáu í hálfu stöng, en einn
skipi sínu í allar áttir og reyndu að nálgast orkun; þeir
ældu um fílfáid, hröfnuðu hver í háff við annan og
bentu ávark í andlur.

Frómadrúmin í skipi þvi er í var á, var þjámi sál. bróðir
minn og hann stíldi og faldi fróstan. Svass víðri var

Kalovek og ylgja mikil. Vid vorum ad draga min ladingu, en
 franska stiklan ad ragna ad nalgast okkur, en soo norri
 hanni komumot vid einu einu, ad Njaris sal. boodir min
 pottlot fetsleja stipsstjorann, þann sama sem stoundadi i Hauks
 kongum sidustu sumudag i vatri þárum áður. Mid eina sem til stips-
 verja heyrðist, var það, ad "i Vestmann eyjum voru menn og
 vestur i hafi voru stips". Þetta þótti okkur engin nyl unda, þvi
 hooðkveggja vissum vid, en hvad vieldu þeir froda okkur
 um? Vid stárum i ladingu og reyndum ad kornast nor þeim,
 en vagna óþyrðar sjávar og vindar, gátum vid aldrei komiz
 soo norri þeim, ad vid heyrðum neith fetslar en þess i lau-
 vod "Vestmann eyjar" - "menn" - "stips vestur i hafi".

Yafu vel þó okkur þannis mi til hugur ad stæd gati, ad
 annaðhvort þvátals hafnar stépid hefði bjarg og til Vest-
 mann eyja, þótti okkur það soo óþrúlaft, ad vid skumum
 okkur saman um ad láða þessa indals, vid franska stípa, vi
 engu getid i landi, enda engu nor, þó þótti þungi einhverjar óþj-
 ar freyri um þetta, sem stórt var ad leggja i og gatu vor
 til þess ad gjöra menn um órólegi og áhyggju fyltri en áður var
 Hins voga vithist okkur átt voru me björgum veru óþrúlaft.

Vid gátum okkur til ad franska mennirnir voru ad segja okkur
 eitthoð sem vid hefði bood i Vestmann eyjum: ad þar
 hefðu menn farið i sjó - vestur i hafi? en komist heim,
 og náð landi, eða þá ad stips hefði farið þar - vestur i hafi
 o.s. frv.

Ráson þessarar miklu ádögðu varð leadi gleðileg og kom fyrir
 en næstunni vardi, því að í sunnudögum fyrsta, 19. apríl, komu
 allir þeir, er veid höfðu í skipi Þorbjálfs Þorbjálfs sonar frá Ós-
 eyrarnesi, heilu og höldnu, upp til Landeyju sanda og þeim til
 sín (O: til Þakkunn) þessum dag.

Þeim sagðist svo frá: „Við vorum allir í skipinu (framt.) þegar
 það sigldi upp undir Stokkseyri, með fana sínu í hálfu stöng, en
 vorum þó komnir í land í Vesturanneyjum fyrir þessum dagum þegar
 skipstjórnin var að reyna að hafa fal af yfirburð og sögja yfirburð
 hvar við vorum komnir, en það var seint um kvöldið 29.
^{maí} apríl, sem framtömanninn bjóguðu atburð nál. 20 mílum
 midan landsi“.

Leðbúðin og munhyggjan, sem þeim var sínd í framtö skip-
 inu, sögðu þeir að hafti veid hin besta. —

Á hinu skipinu, var einn hinn allra duglegasti
 formaðurinn, sem til var í Þorbjálfs höfu í þá daga, framúrskar-
 andi sjógarður, með úrvalskildi, ein hvarju þeir besta, sem til
 var í veidistöðinni og voru þeir þó margir góðir þar, formann
 og hásetar, en þessi var einn á vordlagastar af þeim áttum og
 þá ekki síður hásetar hans. Formaðurinn hét Ólafur Jóhannes-
 son, (Pálssonar) frá Þísaarstöðnum í Flóa. Hann hafði komið að
 um morguninn með fullfermi og var nú í útróðri og hafði
 Þorbjáll haft fjögur af því, að Ólafur hefði fiskað, og ottadist nú
 að elta hann í fiskistöðvarnar, en svo stíldi með þeim, er
 veiddi stóll á fyrri alvörn. Var þá áhugsanlegt að draga

í árinu austur fyrir Hornid og hæld þó Ólafur vestur
 með Hafnarbergi, en síðast sá til, og hefur síðan atlad að
 láta berast vestur með Bergum og freista þess að ná landi í
 Selvozi. Þegna þess, hve faun kynjum feykti ort ofan fyrir
 Bergid, var ómögulegt að halda sig í landvarinu og ein ýms
 getur að þús leiddar, hvar Ólafur og menn hans hafi farið,
 en í vandrótum fannst skifa hans, brotid í sponi, í Hólmi-
 innu, fram undan Selvozi og einu af hásetum hans þar
 hjá, lídud lík.

Veit enginn þá sögu lengri. En mig minnis að elski hafi
 fundist fleiri lík en þessa einu, fyrir um vörð.

Var mikill harmur hövðinu að fráfalli Ólafs Jóhann-
 sonar og háseta hans og gleymist það víst aldrei neimur
 en náttud þekkti til hans eða þeirru.

Sonur Ólafs, er Kjartan mínari hér í bonnum og annar sonur
 hans er Þuristján, sem var í Sigtúnum und Glövu.kona Ólafs
 var Kettrín Þgnundardóttir, systir þeirru Þurundar og Þrauds
 í Höpssvapi og vaud hún síðan kona (hinn fyrri) Hákona Þrússonar
 frá Gljáloti, sem nú býr hér í bonnum.

II. Reimlibar og fyrirtædur.

Þis vikur sögummi að áðrum viðbæði, sem að lík indrum
 stendur eitthvad í sambandi við þá 15 manni er fíruð
 af stýri Ólafs Jóhannessonar í ofo-illvörum 29.

marg 1883, og skal ni að frásé víknið:

Það var árlög vorja, að fólk var sent í hverju vori frá J.P. N. Þefolius vegslum í Eyruvallahúsi út í Þortáls höfn, til þess að skipta nýp salti, ef salt skipts frá vegsluninni átti að leggja saltið nýp þar út frá.

Verið effi að mannsháðinum varð í Þortáls höfn, sendi vegslunin G. Karlmann og F. Kvannmann til Þortáls höfnar, til að fara í móti saltinu í það sinn. Fólk þetta hafði elskið á annað hátt að vanda, með húsnoti, en sjólaúð þá, en hinni drukknum sjómenn höfðu lánið í nýr vaturinn og margar vettivir áður, enda stóð ni sjóbúðin and og fórn.

Medal Kvanna þeirra, en sendur voru, var Ólafur Skona, en Sigridur hét, elskja Helga sál. í Kyjabe og lék þad ord í, að hún vori stýgn; en annað var og meublógt við hennu þessa, að hún hafði komið í þá miklu rann, að mörgum árum áður, að verða norri Skvitsetts: Var verið að láta lotið í Skvitsetts hennar, en hún vatanadi til lífs, en hafði legið í dái og verið fallin dauð í 3-4 daga áður en hún var Skvitsetts. Síðan þótti hún nokkru undarleg í skapi og stá vera við einu fjólmis fellu.

Í sjóbúðinni voru 3 menn til hvernna hlíðar og eitt fyrir gaffli (Kór-sinn) og hlaut Sigridur það. Í hinnum tinnunum voru 2 Kvannmenn í hverju og 2 Karlmann í hverju, Kvannmann áður og einn í búðinni, en Karlmann hinnum nýja.

Fyrsta höfðlið, þegar vinur var lotið, fólk þetta hafði matast og var háttad, riddi það saman nokkru stund, en var þó

á árinum árostur fyrir Hornid og hálft þó Ólafur vestur & með Hafnarbergi, en síðast sá til, og hefur síðan atlad að láta Bergark vestur með Berginum og freisto þess að ná landi í Selvozi. Þegna þess, hve faun kynningu feykti ort ofan fyrir Bergid, var ómögulegt að halda sig í landvarinu og eru ýmjar getur að þró leiddar, hvar Ólafur og menn hans hafi farið, en í vedurlotum fannst skíja hans, brotid í sjóni, á Hólmi-
inum, fram undan Selvozi og einu af hásetum hans þar hjá, lídud lík.

Veit enginn þá sögu lengri. En mig minnis að eldri hafi fundist fleiri lík en þessa einu, fyr en um vorid.

Var mikill harmur hveðim að fráfalli Ólafs Jóhannessonar og hásetu hans og gleymist það víst aldrei neimur en notsi að þakki til hans eða þeirru.

Sonur Ólafs, er Kjartan múnari hér í bonnum og annar sonur hans er Þleistián, sem var í Sjítunum við Glvosi. Kona Ólafs var Kattrín Þgumundardóttir, systir þeirru Gudmundar góðsands í Kopsvafni og varid hún síðan kona (hinn fyrri) Hekonar Þrúussonar frá Gljástoti, sem nú býr hér í bonnum.

II. Þrimlíbar að fyrirburdu.

Þá vitum sögunni að áðrum viðburdi, sem að lík indrum stendur eitthvad í samubandi við þá 15 menn er fíru af steyri Ólafs Jóhannessonar í ofo-illvitrinu 29.

marg 1883, og skal nú að fráséðri vikið:

Það var árið 1883, að fólk var sent í hverju vori frá J.P. N. R. P. í sveiglu í Eyruvallahöfn út í Þorlákshöfn, til þess að skipa upp salti, ef saltskipi frá sveigluinni átti að leggja saltið upp þar út frá.

Verið eftir að mannsháðinn var í Þorlákshöfn, sendi sveigluinn Ó. Karlmann og F. Kvenmann til Þorlákshöfnar, til að taka í móti saltinn í þad sinn. Fólk þetta hafði elskið á annað hús að vanda, með húsoddi, en sjólandi þá, en hinni drukkumdu sjómennu höfðu búið í nnu vatninn og margar vattidur áður, enda stóð nú sjólandið á und og fóm.

Þessal Kvenna þeirra, en sendur vörn, var Ó. Þorlákshöfn, en Sigríður hét, elskja Helga sál. í Kyjabe og léfi þad ord á, að hún vori stýgri; en annað var og meiri loft við henni þessa, að hún hafði komið í þá miklu vörn, að mörgum árum áður, að verda norri Hvítsetts: Var verið að taka loftið á Hvítu hennar, en hún vattidur til lefs, en hafði loyð í dái og verið talin dauð í 3-4 daga áður en hún var Hvítu loyð. Síðan þótti hún nokkru undarley í skapi og elski vera við einu fjólmis fellu.

Í sjólandiinu vori 3 tinnu til hvórra hlíðar og eitt fyrri gaffli (Kór-riin) og hlaut Sigríður þad. Í hinni ninni vori 2 Kvenmanni í hverju og 2 Karlmanni í hverju, Kvenmanni Ó. Kvenmanni í búiðinu, en Karlmanni hinni ninni.

Fyrsta Kóldid. Þegar vinur var loyð, fólkid hafði matak og var háttad, 4 oddi þad sama nokkru stund, en var þó

flótt vatandi, en Sigríður reis upp í minni, Kallar eða hljóðar
 upps offir sig og segir: „Eni hjálpi mér! Hvað er þetta! Varid þú
 ghestur!“

Fólkinn verður hvefnt við mjoð, en einstak varð og sér
 ekkert né heyrir; þó virdist áttum, sem inni eru, ein hvern
 óþogilegan gust leggja að sér og eftir því sem lengra líður,
 finnur það, að sjóbúðin fyllist af þungu lofti og lífa og lagaleysi
 lykt. Sumum heyrir þu gegid mín og það notkand þunglamali,
 en áttum, eitthvað óþogilegt viðkomu snerta við sér og sum
 áttum verður flótta fyrir brjósti. Sigríður hóf þá stöðugt
 fram í dyrnar og segir við og við í hálfum hljóðum: „Hvað er
 þetta? - Varid þú ghestur! - Varid þú elti fyrir þessu!“
 og en hún er spurð um, hvers hún hafi orðið var, hvort hún hafi
 séð eitthvað eða heyrð, svarar hún elti áttum en þessu:
 „Hér er elti verandi, við stulum áttum ítt!“

En ní þatad um þetta fram og aftur og komið að þeirri mynd-
 stöðu, að elti sé um nanna kvant að velja: Ad fara ítt og
 valsa alla nóttina eða að vera kyrr inni og bræfa þannig
 til, að Karlmannur leggi fyrir framan hvern ^{hvern} Karlmann!

Sigríður vill augu Karlmann til sín og segir: „Það er
 sama, hvort við erum ítt eða inni: Við sofnum elti
 dís hér inni í nótt!“

Nú stíftu fólkid sér, einu og áttum segir og hyggur, að það sé
 það þóttist verda vant við, hafi verið óþarfa inn yndamir
 og hrodola, en eftir litla stund ber svo við, að allir séu

inni eru, finni, hver í sínu rími, að flýgð er yfir þá ein hverju
votu hlöði stað skinni og rjúki allir upp dandhróddir, nema
Sigurður, hins fannu enu flýgð yfir sig, en hinn reis líta
upp, þó etði með eins miklu fæti stað hróðlar sem hiti föllid,
og segir: „Flýgðu okkur út! Þeir eru svo margir“.

Þarftu þá allir út og Sigurður í eftir þeim.

Leyndust þau svo áls í hlöðu þar á bonnum og hafðust
þar við þá nótt og ávalt síðan, með auð þau voru: Þótt látrhöfu
þetta skipti.

Þegar föllid var kennið til náða í hlöðunni, léysti Sigurður
frá stjórnum og sagði:

„Og sá 14 menn þarna inn í búsinn, alla í votum stömm hlöð-
unni; þeir gengu í hóp og með roflu, tveir og tveir saman og
stíftu sér á gólfinn og gengu sínu til hverrar hlíðar að
ríminum og þegar þeir voru allir þessir þannig inn, stóðu
tveir menn við hvert rími og virtist mér þeir hafa sig til að
halla. Því þeir fóru inn yfir höfnum sínum, sam mér virtist
vera votir stömmstakkar, því það ^{glíkti} ~~þeir~~ á þá einu og líkna-
belgi, og flýgðu þeim yfir ríminu. Enginn þeirra stórn
úr mínum rími. Sá, sem ystur stóð, vinstra megin þegar
inn er gengið, virtist mér vera einn eigiulegastur, en
allir voru þeir stórir og fongulegir, gladlegir á sveipi á
nostnum þrasandi. Og þegar þeir flýgðu hlöðun sínum
á ríminu, vedu þeir áls hrodd og hafid sjálfsagt orðid
ein hveru vör.“

Eftir í vitnadið, að maðurinn, sem fannst sem lífi,
hjá Steiðflokum um veturnum, hafði sofnað í einni fari er
Sigríður Atlaði að sofa í.

Frá þessu hefir sagt ein af konum þeim, er í formin
vorn, og er hún samvord og vörðust henni í alla stadi.

Reykjavík, 24. Sept. 1929.

Jón Þalson.

III. Fræmald. (Dræm vitru).

Í sambandi við þessa frásögu má atla að staudi dræm vitru
notkur, og skal mi þá heimi stuttlaga skírta.

Ein af hásetum Ólafs sál. Jóhannessonar frá Disastöðum
var ír Grímnesi. Hann var í unga aldri tekinn til fósturs
af hjórum einum þar í Grímnesinum og var mi á aldri um
milli títlu og þrítugs, stílltur maður vel og með afbrigð-
klár og lípur í öllum hreyfingum; þó eigi vori hann
hár vexti, þótti hann ekki hvað sigur af hásetum Ólaf
og hafði röð hjá honum frá því hann var á 18. ári. Milli
hans og fósturfóreltra hans voru mikilir hertíðir og
mattu þeirshvörngur af óðrum gjá, hann og fóstri hans.

Þá bar svo við um veturnum, að pilturinn Hlætti fórur
sinnar eins og vant var út í Þorlákshöfn notkur þjá
Jólin, en er hann kom, varð fóstri hans og oddi á
heimilinu varir við, að hann var venju þessum dæfna

í bragdi og sérstaklega þóttist heimilisfólkið sjá í hosi munu
nu hátíðanna, Jól og nýjár, og hann var elsti einn gladdur
þá, einn og hann annars átti að sér að vera.

Á nýjarsmorgun, þegar föstri hans laud honum gleðilegt nýjár,
tók þetta barn að vísu undir það með alind og í einlogis, en sagði
við hann nu leidi:

"Ég veit elsti hvernig þú er varid, að það er einn og það heggist í mig,
að þetta nýja ár verði elsti einn gleðilegt fyrir þig, föstri minn,
einn og við vilðum öðra að það verði."

Föstri hans spurdi hann, hvad hann hefði fyrir sér í þú oðað hvoð
notkand óþagilegt hefði þessu fyrir hann.

"Hæi," sagði þetta barn, "en síðan ég flutti mig í vestr, hefði sá
þingum elsti þad hvarflad frá mér, að annað hvoð verðir þú
veitum í niðan ég er í verinu, oðá ég sigi elsti afturkvaðt
in þú, og ég held að það verði, þú niður, eitthvad meira en
þegar þúndur minn, að við munum elsti sjást eftir að við
stílljnu, þegar að þú komur, að ég fari í verid."

Föstra hans vand svo miteid nu þessi ord þiltsins, að
hann uppfá þú leitadist við, að aftra horum frá að fara
til vestr þessa vertid; hann reyndi að fá mann í stadium
hans og tókist það og með samþykki Ólafs, formannsins,
vand það afráðid, að þetta barn væri elsti hjá honum þessa
vertid, heldur þessi nýi maður, sem haddinn var í hans
stad, en vitu fyrir vertid, veitdist hann og í langabólgu
og dó. Þad vand þú hér, einn og svo aft, badi þú og síðan,

ad segja mátti: „Það drogt affast til þess sem verda vill“
 Pjeturinn vandað að fara í steyrnunni, þó fótta hann veri þá
 nýj og nauðugt og stildu þeir með kortleikinu, pilturinn og
 fóttri hans og heimilisfólkið allt, en þess þá vissi neitt
 um þá, hvað milli fótterfedganna fór nýjár dögum nokk
 í undan og svo stildu þeir, að fóttri pilturinn fékk alls ekki að
 vita, á hverju hann byggdi grun sinn; hann stóðt elski gefa
 gefid honum nýnar steyringar á færi, hversu fegin, sem hann
 vildi.

Leid nið og vörð, nýj himn sorglegi atburður varð 29. mars
 1883, að Ólafur Jóhannesson fóttri með allum þeim er með
 honum voru, þar á mýdal pilturinn ír Þrínes nesinu.

Hann hófalegt nú vörð for fóttri pilturinn ír í Þorlákshöfðum
 til þess að selja eftirlátina umni pilturinn og var þar nótt hjá
 Joni sál. Árna egni og konu hans Jörundi Sigurðar dóttur.

Hann nóttina dragandi hann, að pilturinn komi til sín og
 ottadi hann að fagna honum sem bryt hann þinni, en þó
 virtist honum pilturinn fjarlegja sig og jafnvel benda hann
 umni niðri sér. Hann fóttri þá umna, að hann hefði heyrð
 lát hans um vaturinn og vita að hann vori dái inn og spurd
 hann því:

„Hvæð er þetta, Egvi minn (pilturinn hét Eyjólfur), varstu
 elski með félögum þínum í vatur þegar þeir fórust? Hvar hefur
 þú verið síðan? Og hvi hefurdu elski komið þeim? Eða hvar
 dvelduðu mínna?“ Þannig þótti hann hvar spurningin

hjá sér reka aðra, um hönnu þótti þilturinn svara sér:

"Jú, ég var með þeim og hefir lídíd vel síðan; mig hefir oft langað þeim, en ég komst ekki þaðan sem ég er, því ég er stöddáður milli tvöggja steina þeirra í meginum fyrir fram og vestan Vörðuna."

Þeir þótti hönnu hann segja sér, sem hann ekki mundi þója; hann vaknaði.

Hann félt sér þá nokkra menn með sér til að leita í meginum um vestur fjöru og þar fundu þeir þilturinn, milli tvöggja stórra steina, eins og hann hafði vísað föttra einum í í dráunum, og flutti hann hann nið þeim með sér, sem lídíd lík.

Var grunur þilturinn þannig orðinn að virkilýsingu, að þeir myndu stíðja svo á nýja árinu, að þeir seymst ekki oftar í lífaunda lífi. — —

Þó þessu sagði mér Eyjólfur Eyjólfsson frá Trjúna koti í Gjúrnosi, en hann hélt til í sönnu sjóvíð í Stokkseyri sem ég var í, veturinn eftir. En nafn föttra þilturinn man ég ekki og heldur ekki þója nafnið. Eyjólfurinn þekkti ég vel og var hann stremblaus maður.

Reykjavík, 9. Október 1929.

Jónatan